

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΑΝΤΑΝ

ΣΤΑΧΤΟΜΠΟΥΤΑ

ΙΝΕ η ώρα έντακα τῆς βράδυ. Ὁ καιρός πού ἀρχισε ἀπό τήν ώρα τοῦ φαγητοῦ μεταξύ τῶν δύο συζύγων ἐξακολουθεῖ. Ἡ Γενεβιέρη εἶπε στόν ἄντρα της μικρά λόγια κι' αὐτός ἔχει φρικτά νάφρα. Ὁ Ἐδουάρδος Μοῖν εἶνε πολύ ἀπότομος τώρα. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει τίς ἰδιότητες του και ἐπιμένει σ' αὐτές. Τά λόγια του εἶνε

χουδαῖα καί κάνει διαρκῆ χειρονομίες. Ἡ Γενεβιέρη δέν βγάξει μιλιὰ πειρά. Εἶνε σύγνευτη βέβαια ἡ Γενεβιέρη, εἶνε πολύ καλή, μα ἀπό τήν ώρα πού ἀρχισε ἡ γριόνα μιὰ ἀλλόκοτη μισή φλόγα λάμπει στό βλέμμα της. Αἰσθάνεται ὅτι κάποια μεγάλη θύελλα θά ἐξερσάσῃ μέσα της και ἡ σωτηρία της δέν φανερώνεται τίποτα τό καλό!

Ὁ Μοῖν, πάνω στό θυμό του, πετάει μέσα στό δωμάτιο τὸ ὄραμα μεταξοῦ ἀ ἐσφόροτα τῆς Γενεβιέρης, ἕνα φόρεμα χρωμάτος «μιλὲ πού» χρυσοσκάνιτρο, τὸ πασιάλο της, τὰ γάντια της!...

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι... Δέν θά μὲ καταστρέψῃς μ' αὐτὰ τὰ γέλωτα παλαιοκόρη! φωνάζει. Δέν θά ἐπιτρέψω νὰ γίνεσαι ἡ γυναίκα μου ὅπως ἡ γυναίκα τοῦ παπποῦ.

Ἡ Γενεβιέρη εἶνε πολύ ἀφελής, πολύ ἀπλή, πολύ λογική, καί τὰ φρονήματα της εἶνε πάντα σερνά. Καί ἐπειδὴ ἀπομένει ἔτσι ἀνίτητη, ὄχι καί κάποιας περὶ φρονιμῆς μπρός στό θυμό τοῦ ἄνδρός της, ὁ κ. Μοῖν φουρκίζεται περισσότερο και φωνάζει:

— Καί αὐτὰ εἶδῃ!... Καί αὐτὰ εἶδῃ!... Τρελλάθητες! Ἐχεῖς τήν ἀξίωση νὰ σὲ ἀφήσω νὰ παρουσιάσῃς ἔξω μὲ τέτοια σκαρπίνια... Σκαρπίνια χρυσοῦ!... Σκαρπίνια σπανδαλοδέστατα ἀνοικτιά. Σκαρπίνια κατάλληλα γιὰ νὰ τραβῆναι τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου, μάλιστα!... Σκαρπίνια γυναικῆς ἑλαφρώς!... Κι' ἀρπάζεις μὲ τὸ χοντρό, τριχωτὸ τοῦ χεῖρός σου τὰ σκαρπίνια και τὸ πετάει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἡ Γενεβιέρη κρύβει τὸ κεφάλι της μέσα στό χέρι της. Τῆς φανερὸν ὅτι ὁ ἄντρας της θά τήν χτυπάει!...

Μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Γιὰ ἄραος εἶνε ἔρημος στήν ἀριστοκρατικὴ συνοικία. Ὁ Μαυρίκιος Σενὸ βγαίνει ἀπὸ ἕνα φιλικὸ τοῦ σπίτι, ὅπου εἶχε μιὰ ὄραση αἰσθητικὴ ἀπόλαυση, ἀκούσιμος μουσική. Ἡ μουσική αὐτὴ ἀνοίξε μέσα του τίς πηγὲς μιᾶς λεπτῆς, αἰσθηματικῆς. Μέσα στόν Μαυρίκιο Σενὸ, ὁ ὅποιος εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του ἕνα τεράστιο ἐργοστάσιο χαρτιῶν, κοιτάει ἕνας ποιητής. Καί ἀπόψε μὲ τὴν μουσική τοῦ Ροβὲλ καί τοῦ Στραβίνσκου πού ἀκούσει, ὁ ποιητής ἔξοιτησε μέσα του καί ἐκურτίσκει τὸν χαρτοβιορμήτριο καί χαρτέμπορο.

Σκέπτεται: — Ἐ! Ἀπέτυχε στόν προορισμό μου. Θά ἔπρεπε νὰ ἐπιλέξω βιολογιστὴ!

Ἄλλὰ τί λιάζει ἐκεῖ μπρός του στό περὶδρόμιο; Τί εἶνε τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀνεκρίμενο πού τὸ φτερίζει τὸ ἡλεστικό τοῦ δρόμου;

Ὁ Μαυρίκιος Σενὸ πηγαίνει ποντά, σπύθει και παίρνει σὰ χέρι του μὲ προσοχὴ ἕνα κομψότατο γυναικὸ σκαρπίνι, ἀπὸ χρυσοῦ ὑφασμα (λαμῆ).

Ὁ Σενὸ συγγνωστάει!...

Ἐνα σκαρπίνι, ἕνα γυναικὸ σκαρπίνι εἶνε κάτι πού τὸν συγγνωστὴ. Ναι, τὸ σκαρπίνι αὐτὸ μιλιὰ ὀφθάνερα γιὰ τὴν κομψότητα της γυναικῆς στήν ὀμοίαν ἀντιση, γιὰ τὴν λεπτεπίλεπτη νομοθετοῦσία της, γιὰ τὴν χάρη της, τὸ περὶαίτημά της, τὸ... ἀνεύμα της! Ὁ Σενὸ φαντάζεται τώρα ὀλοζώντανη τὴ γυναίκα αὐτὴ, γὰ προχρῆστὸ μπρός του, νέα, χαρτομένη, ἀμυγνιὰ, ὄμο ἀ-ρομο!...

Τὸ μικρὸ αὐτὸ σκαρπίνι εἶνε τόσο ἑλαφρὸ ὅστε ὁ Μαυρίκιος μόλις τὸ νοιώθει σὰ χέρι του.

— Πού χαρτομένη Σταχτομποῦτα, σκέπτεται ὁ Μαυρίκιος. ἔχασε τὸ σκαρπίνι της σ' αὐτὸ τὸ περὶδρόμιο; Ἐἴλω νὰ τὴν ἔξανοβῶ. Ὅπως σὸ πάλαι παρὰθῆ, θά τὴν ζητήσω σ' ἄλο τὸ Παρίσι, ὦ; πού ν' ἀνακαλέσω τὸ μικρὸ πῶδι, τὸ ὅποιο θά χερσῆσῃ σ' αὐτὸ τὸ σκαρπίνι, και σ' αὐτὴν ἡ ὁποία θά ἔχη αὐτὸ τὸ πῶδι θά προσφῆσῃ τὴν καρδιά μου πού δέν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ τὴν δεχθῆ!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πῶδι ὁ Μαυρίκιος Σενὸ ἦταν ἀκόμα ἐστρελλομένος μὲ τὸ ὀλόχρσο σκαρπίνι. Ἄλλὰ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ χαρτιῶν τὸν καλεῖ, και σκέπτεται ὅτι, ἐπιτέλους, ἡ κομψὴ γυναίκα πού ἔχασε τὸ σκαρπίνι της, θά τὸ ἔξαζητήσῃ βέβαια. Αὐτὰ τὰ ἀριστοτεχνή-

ματα ποσίζουον ἕνα διάβολο. Δέν θά ἦταν λοιπὸν καθήμιον αὐτὸ χαϊδέουον τιμότητος νὰ πῆσῃ στό ἀστενομικὸ τμήμα τῆς συνοικίας του και νὰ παραδώσῃ τὸ εἶρημά του;

Πηγαίνει λοιπὸν σὸ τμήμα τὸ παραδίσει. Γιὰ ἀστενομικὸ πρακτικῶν σημειώσαι τοῦ ὀνόματος και τῆς διευθύνσεως του και ποῦ λένε:

— Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο και μὲ μέρος, ἂν αὐτὴ τὴν ὀμοίαν ἀνήκει τὸ σκαρπίνι δέν παρουσιασθεῖ νὰ τὸ πάρῃ, τὸ σκαρπίνι αὐτὸ θά εἶνε δικὸ σας!...

Μὲ ἕνα τέτοιο βάνασσο ἄνθρωπο ἡ Γενεβιέρη δέν μπορούσεν νὰ ζήσει. Τὸν παρῆτα λοιπὸν και ἔξαγορίσκει σὸ μικρὸ σπίτι τῆς μητέρας της, ὅπου ἔξαγορετὸ τὸ ἡ ψυχοδραμάτιο πού εἶχε ἔχει ἦταν ἀκόμα πορτίο. Κατόπιν ζήτησε διαζύγιο και τὸ πέτυχε λογῶν «ἔβρεση και βαρεσιὸν αἰκιδῶν», και ἔπειτα ἔξαγόχως μιὰ ζῆση χωρὶς συζυγιὰς σπινῆς βέβαια, ἀλλὰ κακή, μελαγχολικὴ και γεμάτη ἀπογοητεύσεις!...

Συγγὰ θυμάτος τὸν ἄντρα της... Αὐτὸς ὁ Ἐδουάρδος Μοῖν ἦταν ἀλήθεια ἀκαλῶς. Τί τοῦ εἶχε κάνει γιὰ νὰ τῆς φροθῆ μ' αὐτὸ τὸ τρόπο; Τί φροθῆ σπινῆς ἦταν ἰσινή; Τί φωνή; Καί τὸ τσαλάκωμα τοῦ φροστάνου τοῦ μὲ πῶση πῆκα τὸ θυμόναι! Καί τὸ ἔξω σὸ ἔπειτα χρυσοῦ σκαρπίνι, πού αὐτὸ τὸ τέρας εἶχε πῶ τάξει ἀπὸ τὸ παρῶθου! Τὸ ἄλλο σκαρπίνι τὸ εἶχε φυλάξει ἡ Γενεβιέρη. Ἐπιστῆταν ἐκεῖ στό συρτάρι τῆς ντουλόπας της. Ἀν μορῶτος νὰ ἔξαγόρη τὸ «ταῖσι»... Ἄ!... πῶσο θά τὴν εὐχαριστοῦσε νὰ τὸ ἔξαγορήσῃ!... ἴσως ὅμως νὰ τὸ ἔξαγορήσῃ τὸ σκαρπίνι αὐτὸ ἴσως νὰ βροικεταί στήν ἀστενομία, σὸ γραφεῖο τῆς ἰατρικῆς ἀσθενῶν ἀντιμεμεῖστων. Ἄν πηγαίνε νὰ δεῖ! Δέν ἔξρει κανεὶς ποτὲ τί συμβαίνει!...

Ὁ Μαυρίκιος Σενὸ ποτὲ δέν ἦταν τόσο μελαγχολικός.

Τὸ ἐργοστάσιο τοῦ χαρτιῶν πηγαίνει θαυμάσια και προοδεῖ τεραστίως. Ἄλλὰ ἡ ζῆση γι' αὐτὸν εἶνε χωρὶς καμιά χάρη, πολὺ-πολὺ ἀνοστή!...

Ἐνα χρυσοῦ τώρα συλλογίζεται καθημερινῶς τὸ μικρὸ χρυσοῦ σκαρπίνι πού βρῆκε κάποια νύχτα σὸ περὶδρόμιο. Στὸ ὄρατο παρῆμιθι, τῶν παιδικῶν του χρόνων τὸ βασιλόπουλο ἔξαγορετὸ τὴν Σταχτομποῦτα, τῆς φέρει σὸ τὰ σκαθάλα και τὴν παντοφλίτσες. Ἄλλοιμονο! Στὸν οἶδω να μὲ νὰ αὐτοκρίνη, τὰ ἄσφραμα τῆς φωνας και τὰ ἀεροπλάνα, ἡ Σταχτομποῦτες δέν πῆσκουναί εὐδοκία!...

— Ἐἴλω ἀποθνήσκουσε νὰ μάθω ἂν ζήτηθηκε ἀπὸ κανένα αὐτὸ τὸ σκαρπίνι. Ἄ! πῶσο νὰ δῶ, εἶπε καί μέρου ὁ Σενὸ. Καί πῆγε. Μὰ πῆγε δέν πῆγε γιὰ ζήτηση τὸ μικρὸ σκαρπίνι, μ' ἐπιστῆθι ἔπειτασε πειὰ ἕνας χρόνος, ὁ ἀστενομικός τοῦ τὸ παραδίσει, τὸ ζήτησε μιὰ ὀπογορηφὴ και ἔξαγορήσῃ σὸ πασιάλο καί τὸν. Ὁ Μαυρίκιος φρονίει στήν πόρτα. Τῆ στιγμῆ πού τὴν ἀνοίγει μορῶτος μὲσα μιὰ νέα γυναίκα. Εἶνε τόσο νέα, τόσο ὀμοίαι και τὰ μάτια της τόσο φρονιτά, ὅστε ὁ Μαυρίκιος σταματῆει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ἡ ἀγνοσία φρονίαι πῶσο ἀπὸ τὸ δικτυωτὸ ὅπου ἔρχεται ὁ ἀστενομικός και ρωτῆσαι:

— Κέραι... πῶρ ἕως χρόνος, ζέν μορῶτ νὰ θυμηθῆ ἄμριβος ἡμερομηνίον, ἔχασσε ἕνα χρυσοῦ σκαρπίνι!... Δέν φρονίει σπινῆς ὅμως νὰ τῆς δῶ σπιν ἔπάντησῃ!

Ὁ Μαυρίκιος ἔχει ἐπιβρῆ. — Κέραι... Μὴ τυχὸν εἶνε αὐτὸ εἶδῃ; — Ἄχ!... ναί... ναί... Πού τὸ βρῆκατε;... Τί καλὸ πού εἶστε!...

Ὁ Σενὸ τῆς δίνει ἔξηγησίς. Βγαίνουν μαζὺ ἔξω... Τὰ λένε!... Τί καλὸς πού εἶστε!... Λέει πάντα αὐτὴ. — Πῶσο εἶσαστε καλὴ!... ἔπαναλαμβάνει διαρκῆς ἔσεινος.

***

Μετὰ ἕνα μῆνα ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Μαυριόπου και τῆς Γενεβιέρης. Ἀὐτὴ βρῆκε τὸν ἄνθρωπο πού θά τὴν ἔδανε εὐτυχισμένη. Κι' ὁ Μαυρίκιος;... Ἐ, ὁ Μαυρίκιος τῆ Σταχτομποῦτα του!... Πιέρ Βαλντάν

ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ

Στὸ Ἰνδικὸ Πέλαγος ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψαριῶν, τὸ ὅποιο, κατὰ τὰς ἀρνήσεις εὐν περιηγῶν, οἱ πάστοικοι τῆς Ἰβρίας παρορῶνουν νὰ ἐξημερῶνουν, μὲ χωρὶ τέτοιοι σημεῖοι, ὅστε ὅταν τὰ καλοῦν διὰ φωνῆς ἡ σφριγγματος, μαρῆσονται στήν παραλία ποπῆδια ὀλόκληρα ἀπὸ αὐτὰ!

Βγαίνουν μαζὺ ἔξω... τὰ λένε!...